

El Açtım Umut Bağlayıp Ağladım

— Yazan Adam · 27 Ağustos 2010

Bilmem ki ne söylesem...

İçimi döküp, sinemin hicranını serdetsem, lütuf kapısının ülfetine erişsem
Ne kadar terennüm ettiğim keder ve hüznün var ise, içsellikimde eritsem gülsem
Ruhumun yetisinde, kalbimin ikliminde, nefsimin tezkiyesinde bir yol kat edip göçsem

Belki bilmeden, nedenleri nefeslenmeden

İradeyi maslahatın ehemmiyetine müdrik olmadan, sıradan hali yoklamadan gittiysem
Tahkike erişmeden, sebebi hikmetini öğrenmeden, sefil bir canı alem iken ve nefsimden
Aklıma geldiği gibi ikame ederken, müddeti nefesi önemsemezken cahilliğin dilinden

Ne sevmeyi hakkıyla öğrendim

Ne gönül vermem ulviyetinde bir yol keşfettim, ne derleri önemsedim, hiç bilmedim
Ruhumun dirliğinden habersiz, kalbimin akleden sezgisinden çok nasipsiz bir nefestim
Bazen camilere giderdim, garip garip nazar ederdim, ne kadar kendimleydim bilmedim

Muhtaç olmamak için diyordum

Ve fakat nasılsa bizzat kalbimin yegane sahibi olan Rabbime muhtaçlığımı unutuyordum
Görmüyordum, kitabı celilin manasına erişemiyordum ve bir sünnet diyor geçiyordum
Gülün naifliğine, lalenin hasrettiği sessizliğin içinde gizlediği muhabbeti duymuyordum

Ne yapıyordum ve nasıl yaşıyordum

Ümmeti muhabbetin içine düştüğü tefrikanın, cihandaki talanınsebebini anlayamıyordum
Hep kendimi suçluyordum, bahaneler sığınarak hakikatten kaçıyordum ama ne yapıyordum
Ömür sayfamı, nefesimden kalanı, ruhumda nükseden hicranı, kalbi nidalarımı, ancak sana anlatıyor ve
lütfettiğin huzurla ferahlıyordum ve ne kadar muhtaç olduğumu anlıyordum

Mustafa CİLASUN